

пъкъ за знамето на българитѣ папа Николай I изрично казва, че като военно знаме носятъ конска опашка.

Копието на сроднитѣ народи било сжщо кжсо, метателно и то знаменно копие.

Така, за маджаритѣ всички извори (Герхардъ, Лиут-бранъ) пишатъ, че имали кжсо, метателно копие. За аваритѣ Пс. Маврикий казва, че византийцитѣ възприели отъ тѣхъ „кавалерийски копия, снабдени съ ремъкъ въ срѣдата — по аварска мостра съ знамена“. А императоръ Лъвъ прибавя: „малки, кавалерийски копия“. За печенезитѣ Гардизи пише: „Тѣ иматъ знаменни, ловджийски копия, които презъ време на война държатъ нагоре“.

Отъ тѣзи сведения ние можемъ да разберемъ, какъ сж носили тѣзи народи копията си. Конникътъ отъ Атиловото съкровище представя князь, който тържествено се връща отъ война. Копието е облегло на рамото му. Той нѣма лжкъ при себе си, както нѣма и Мадарскиятъ конникъ. Но въ война кавалеристътъ, който ималъ нужда, когато стреля съ лжка си, отъ дветѣ си ржце, естествено, не е могълъ да държи копието си така. За това, тѣзи народи измислили да слагатъ ремъкъ въ срѣдата на копието и да го закачатъ за рамото си. Така, копието е висѣло подобно на пушката на днешния пехотинецъ. Долния му край съвременниятъ войникъ сигурно е прикрепвалъ къмъ колана си.

Знаменцата на копието служили за различаване частитѣ на войската — тѣ били разноцвѣтни и частитѣ се разпознавали по цвѣта на знамената. Както и по-горе видѣхме, военното знаме на прабългаритѣ било конска опашка, което е известно като знаме у нѣкои други сродни народи. При конската опашка били слагани цвѣтни панделки, за да може войникътъ да показва къмъ коя часть принадлежи.

Отъ Плиска имаме два много лошо запазени върха на копия. Горната часть на първия е по-дълъгъ — въ сегашното ѝ състояние 13 см., а долната часть — 9 см. Вториятъ, точно обратно, има по-кжса горна часть — 9 см., а долната е 15.5 см. Първиятъ видъ стои близо до унгарския връхъ на копие отъ Надъ Халасъ, чиято горна часть е 10.6 см., а долната 9.2 см. Срв. още копието на Преславската рисунка (обр. 55).